Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Sigrid Undsets danske slægt

Et brev fra Sigrid Undset
til Evald Tang Kristensen

Johs. E. Tang Kristensen

SIGRID UNDSETS
DANSKE SLÆGT

SIGRID UNDSETS DANSKE SLÆGT

Et brev fra Sigrid Undset
til Evald Tang Kristensen

Ved Johs. E. Tang Kristensen

AALBORG
1991

Sigrid Undset Svarstad på »Bjerkebæk« i Lillehammer, stående i folkedragt udenfor sin bolig.

Forord

Blandt de mange breve som forfatterinden Sigrid Undset gennem årene sendte til min far, folkemindesamleren Evald Tang Kristensen, er der et, der påkalder særlig interesse. Dette brev er dateret den 31. juli 1922, og heri takker Sigrid Undset på en hjertelig måde min far for hans samlergerning og gør samtidig meget udførligt rede for sin danske slægt.
Jeg har været af den mening, at dette brev var værd at offentliggøre, for at man derigennem kunne få et indtryk af, hvilken interesse den norske forfatterinde havde for sin danske slægt.
Landsarkivar Hans H. Worsøe, der selv er af slægten, har været så venlig kritisk at gennemgå manuskriptet med hensyn til rettelser og tilføjelser, for hvilket han bringes en hjertelig tak.
Bogtrykker John Nedergaard, Schmidts Bogtryk/Offset, Thistedvej 73, Nørresundby, takkes også på bedste måde, fordi han har påtaget sig trykningen af manuskriptet, der dels skal fremtræde som en nytårspublikation, dels som et lille skrift i anledning af min 85-årsdag.

Aalborg i december 1991.

Johs. E. Tang Kristensen
Lilletoften 19, Hasseris
9000 Aalborg

Indledning

Fra sin tidligste ungdom har forfatterinden Sigrid Undset interesseret sig for og studeret nordiske folkeminder - i særlig grad nordiske viser, sagn og eventyr. Derfor anskaffede hun sig efterhånden også min far folkemindesamleren Evald Tang Kristensens folkemindeudgivelser.

Hun skriver herom i brev af 31. juli 1922, »For mig har Deres livsværk været en rig skat, som jeg har glædet mig ved fra min tidligste ungdom. I mange aar før jeg selv kunde skaffe mig Deres bøker til eie, laante jeg dem stadig paa et bibliotek i Christiania, men nu har jeg dem da.«

Der kom nu en brevveksling i gang mellem Sigrid Undset og Evald Tang Kristensen, som varede gennem årene. Brevene indeholder mange interessante træk og enkeltheder om hendes danske slægt, om danske og nordmænd i almindelighed og om livet i Bjerkebæk i Lillehammer.

Brevsamlingen, med undtagelse af et par stykker, som er i min besiddelse, findes i min fars samling i Dansk Folkemindesamling.

Det ene brev, som jeg har, er så indholdsmæssigt interessant, at jeg finder det værd at offentliggøre, og bogtrykker John Nedergaard har været så venlig at påtage sig trykningen.

I et brev ind under jul, dateret 22. dec. 1922 skriver Sigrid Undset: »Jeg vil svært gerne faa lov at aflægge Dem et besøg, naar jeg i foraaret kommer til Vejle. Jeg skal derned for at se paa De Kellerske Anstalter, da jeg har en lille datter, som er aandssvag, og den norske læge, som netop har undersøgt hende, mener, at hun bør komme til Bregning et par aar - han sier, at der vil de kunne lære hende saa meget, som hun er i stand til at tilegne sig.«

Rejsen kom i stand, og besøget i Vejle fandt sted fra torsdag eftermiddag den 26. april 1923 til søndag morgen den 29. I besøget deltog også Sigrid Undsets steddatter Ebba Svarstad, der lige havde afsluttet sit ophold på Askov Højskole.

I Vejle besøgte hun sin tante Elisabeth Teller (gift med sagfører Emil Teller) og Evald Tang Kristensen i »Mindebo« i Mølholm. Fredag var hun i Jelling for at bese Jellingmonumenterne.

Lørdag eftermiddag havde Tang Kristensen indbudt til kaffebord i Mindebo. Her var foruden Sigrid Undset og datteren Ebba, forfatteren Andreas Dolleris og andre indbudte til stede. Ved denne lejlighed blev fru Tang Kristensen bedt om at synge middelalderlige folkeviser, som hun havde lært af sin bedstemoder i Gjellerup, Hammerum herred. Lørdag aften havde Sigrid Undset indbudt familierne Teller, Anton Berntsen og Evald Tang Kristensen til en festlig sammenkomst med spisning på Hotel Royal i Vejle.

Efter kaffen fortalte Sigrid Undset tre folkeeventyr: »Hanen og Katten som boede i Jordhytten, Sølv-Klara og Blodpølsen og Leverpølsen« for at Tang Kristensen kunne få lejlighed til at sammenligne disse eventyr med, hvad han selv havde optegnet. Bagefter fortalte Evald Tang Kristensen et par af de eventyr, han selv havde fået fortalt.

Ikke alene ved samværet med den åndfulde forfatterinde, men også ved at høre hende som en uforlignelig eventyrfortæller, blev denne aften en uforglemmelig oplevelse for samtlige deltagere.

Sigrid Undset forlod Vejle søndag morgen for at rejse til Viborg. I Laastrup ved Skals ville hun bese den gamle præstegård, hvor hendes oldefader Wilhelm Adolph Worsøe havde været præst fra 1802-28, og i Skals ville hun opsøge medlemmer af familien Worsøe.

Lillehammer 31. juli 1922.

Kjære Herr Evald Tang Kristensen

Det var en stor glæde for mig at motta Deres elskværdige brev gjennem min gode ven boghandler Dancke. Jeg hadde næsten ikke turdet haabe, at De skulle finde tid til at skrive til mig. Det var da ogsaa fordi jeg syntes, det var at lægge altfor meget beslag paa Deres tid, at jeg kun sendte den første del af min bog, men naar De nu synes om den, saa skal jeg ogsaa sende den anden del, og den tredje del, naar den nu udkommer ihøst. For mig har jo Deres livsverk været en rik skat, som jeg har glædet mig ved fra min tidlige ungdom. I de mange aar, før jeg selv kunde skaffe mig Deres bøker til eie, laante jeg dem stadig paa et bibliotek i Christiania, men nu har jeg dem da. Storparten af dette sagnstof, eventyrene og viserne, er jo paa en maate fælleseie for Danmark og Norge, omend stoffet er forskellig utformet. Og naar jeg ser f.eks. paa min danskfødte mors slegt, kan det ikke undre mig. (Min far Ingvald Undset, var derimot utelukkende a norsk, østerdalsk bondeslegt i alle slegtsgrene). Men min morfar, cancelliraad Gyth i Kallundborg, var sønnesøn a en nordmand, der som ungt menneske kom fra sit hjemsted Hellesviken Heljelands fogderi Nordland amt. Han giftet sig med en pike fra Kjøbenhavn og levet der, hans søn, min oldefar fik en gaard i Esgebjerg ved Kallundborg og blev gift med en gaardmandsdatter fra Mørkøv ved Holbæk, senere kjøbte han en gaard i Kallundborg by, der blev hans søn gift med enkeprovstinde Worsøes yngste datter Clara Petrea, der er min mor født, og jeg selv er ogsaa født der, da min far i de første aar han var gift laa saa meget i utlan-

det paa studierejser, saa min mor foreløbig fik en leilighet i bedstefars gaard. Vi flyttet ganske vist hjem til Norge, da jeg var to aar gammel, men baade som barn og ung pike var jeg næsten hveranden sommer i Kallundborg. Saa jeg vet paa en prik hvor i »Linds Banke« det var at skipper Cappelen skjøt spøkelset med en sølvknap, som de ogsaa fortæller, men mama og moster sier, at han var tilhest, da han skjøt den hvite jomfru. Mama husker godt skipper Cappelen paa sin hvite hingst a Frederiksborg-stedet fra sin barndom. Han var en nordmand og het Henrik Anker Cappelen og han ligja like ved vort gravsted paa Kallundborg Kirkegaard.

En veninde a min mor var i mange aar husbestyrerinde paa Juelskov paa Fyen, og da jeg besøkte hende der i sommeren 1909 hørte jeg selv spøkelset og saa takstræet. Baade etatsraad Langkilde, den daværende eier og tante, som havde været i hans hus i 20 aar, sa at vognen kørte de mange gange hver eneste høst og vinter, det skal være den ene a de tre jomfruer av slægten Spegel som bygget gaarden. De to var bra, men den tredje var slem, og det er hende som ligja og kjører, sa de paa Juelskov nu.

Slegten Worsøe var jo rigtig en vandreslegt, som færdedes frem og tilbake mellem Norge og Danmark i foreningstiden. Slanter-Laust var jo ældste søn av Søren Larsen Testrup, som skal ha eiet Sødringholm paa slutten av 1600 tallet. Da han mistet alt han eiet utan Vorsøen i Horsens fjord, tok han navnet Worsøe. Hvis det er sandt, at Slanter-Laust var ufødt, saa maa Søren Testrup ha været gift flere gange, for han havde to yngre sønner, som begge var præster, den anden av dem var min oldefars oldefar Wilhelm Adolph Worsøe, der døde som præst ved Viborg Domkirke. Han havde i sin ungdom været kapellan i Sandefjord og blev der gift med præsten Peter Flo-

ers steddatter Birgitte Kemler datter a kjøbmand Claus Kemler i Trondhjem. Deres søn Peter Floer Worsøe var forvalter paa Laurviks glasverk eller jernverk, jeg vet ikke rigtig hvilket, og hans kone Dorthea Ruggaard var da norsk fra Brevik.
Deres datter Claudiane Magdalene var gift med magister Christian Nissen i Laastrup og Skals, og min oldefar kom altsaa tilbake til Danmark som kapellan hos sin fasters mand i Laastrup og Skals, hvor han senere blev gift med Leopoldine Charlotte Winther, datter af præsten i Gjedsted Lambert Frank Winther og hans hustru Signe, født Munch. En bror af Wilhelm Adolph blev her i Norge, var officer, og hans eneste søn amtmand Worsøe døde for faa aar siden.*)
Wilhelm Adolph Worsøe blev 1827 provst i Bregninge ved Kallundborg og døde 3 aar efter - i mange aar døde alle provster i Bregninge inden 3 aar, saa oldemor sat daarlig i det, ja det var saan en masse enker paa kaldet. Hun hadde 13 børn, den 7de var min »moster« som egentlig var min grandtante, hun het Signe Dorotea, er født i 1814 og døde i 1905. Den yngste var min mormor Clara Severine Petrea Gyth, hun døde ved det 9de barns fødsel og »moster« kom i huset hos bedstefar, var for min mor i mors sted, og for mig og mine søstre mere end den kjærligste bedstemor. Av min morfar Gyths 9 børn er 3 gifte og alle med norske, min mor var altsaa gift med Dr. Ingvald Undset, min morbror, grosserer Leopold Gyth med min faster Kristine Halvore Undset, og min mors yngste søster er enke efter sorenskriver Carl Dahl og bor i Christiania. Nu synes jeg at ialfald nogen av min tante Dahls mange døttre burde bli gift til Danmark for at bli i traditionen.

*) Sigrid Undset tager her fejl: Amtmand Claus Nieuwejaar Worsøe er sønnesøn af møller på Brunlanæs ved Larvik Ivar Rosenkrantz Worsøe (se slægtsbogen Wilhelm Adolph Worsøe s. 168-69.)

Det var altsaa min grandtante »Moster« Signe Worsøe, som var saa makeløs til at fortælle eventyr. Men hun hadde lært alle sine eventyr av sin far. Og efter hvad konservator Rikard Berge sier, som har foet mine opskrifter a eventyrene, slik som moster fortalte dem, saa ligger de gennemgaaende nærmere norsk, telemark tradition end jysk tradition. Oldefar Worsøe har vel da lært sine eventyr i sit hjem i Larvik, hvor de kanske netop har hat Telemarksjenter i tjenesten. Eventyret om Sølv-Clara har jeg aldrig truffet paa tryk, ja, Berge henviste mig til et litet festskrift som er kommet ut i Siljord tilegnet bygdens gamle stortingsmand Olav Sveinson. Men der er en optegnelse a Syllklaer fra Kriteseid. Andre eventyr »Den grønne Ridder«, »Ridder Rød«, »Lille Vidunder«, »Pigen i museskindskaapen« og »Den lille hvite and« ligger dels nærmest norsk tradition, dels midt i mellem norsk og dansk.

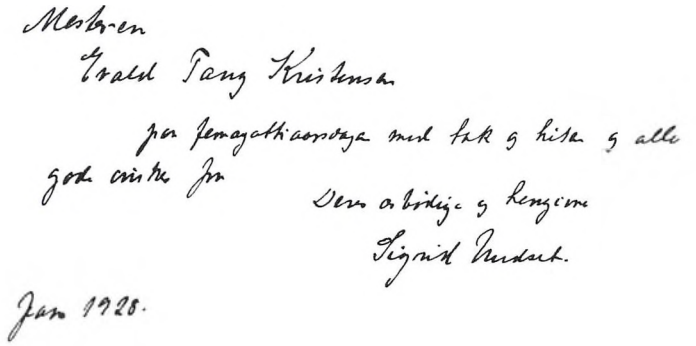

Sigrid Undset fotograferet af Aage Renfeldt 1917, dansk fotograf bosiddende i Oslo.

I »Den lille hvite and« kaldte moster pikens hund for »lokkeleje«, det troede Berge er ældgammel jysk tradition.
Men nogen av eventyrerne er jo ogsaa ret jyske, f.eks. det om »Godmorgen, godmorgen Peer Trosvend« og om »Jens Storten og Vendelinde og nisserne« var vist allesammen lært i storstuen i Laastrup, hadde jeg indtryk av. Det var nu først den om »Fruens navn var Lise - hun slog saa mange fi- fi- fiske ut i hendes fiskedam« og ellers er det barnerimen »Tippe tippe tue, min mor er en frue« og »der hopper en skade paa Viborg gade«.
Om St. St. Blicher kunde moster fortælle litt som hun hadde hørt hjemme - det var nu de andre præsters dom om ham som en umulig person.
Hun syntes heller ikke meget om hans noveller, men mama lod mig læse dem helt fra jeg var liten, og han er fremdeles en a mine kjæreste digtere en af de faa, hvis bøker man elsker like høit i sit tolvte og i sit fiertiende aar. Moster hadde i sin ungdom været husbestyrerinde paa Kallundborg Ladegaard og der bl.a. truffet Christian Winther - »en snavs en« sa moster om ham. Som han vistnok pleiet hadde Winther for sommeren forlovet sig med en ung pike, mosters veninde, og hun tok sig nær a det, da digteren slog op.
Men Poul Chiewitz som ogsaa hadde været i Kallundborg en tid i mosters ungdom var et rart elskværdig ungt menneske. Kratzenstein- Stub var fra Birkendegaard ved Kallundborg og hans søster Mariane malte også. En hel del af hendes mesterverker hang i bedstefars stuer, de var nok saa fæle, men moster indskjerpet os børn at respektere dem, siden hun nu engang var søster til den store Kratzenstein- Stub.
Lundbye var ogsaa fra Kallundborg paa en maate, hans onkel hadde en kjøbmandsgaard ute paa St. Jørgens Bjerg - han var

ogsaa et godt Menneske sa moster. Men hun var mere imponeret av Kratzenstein- Stub og a Mariane som malere.
Ja nu har jeg sittet og plaget Dem med historier om mine egne saker. Men det var meningen, at jeg gerne ville, De skulde forstaa hvilken skatkiste alle Deres skrifter har været for mig. Jeg liker ikke Kjøbenhavn og Kjøbenhavnere eller de fleste danske som er jevnaldrende med mig selv, men de gamle folk i Kallundborg som nu er borte, og det Danmark som var, det er halvdelen av min barndoms sommerminder. Jeg likte helleri ikke Kristiania meget - jeg har altid likt landet bedre end byerne. Og min mor havde det fattigt og strævsomt efter min fars død, for hende var det jo som at komme en tur til Paradis, naar hun kunde være i Danmark med os - moster overøste hende med gaver og klær, som hun hadde syet til os børn i aarets løb, og alle de gamle venner kappedes om at forkjæle hende og os. Den anden halvdel a min barndom var jo saa min far og hans hjem i Trondhjem, men det er saa en anden sak.
Naar jeg nu som voksen læste i Deres bøker, saa er det jo kjendt saa meget a det. jeg er viss paa, at naar jeg faar Deres bok ihænde om »Gamle raad for menneskets sygdomme«, saa kjender jeg nok ogsaa mosters husraad igjen: hun stanset blod med edderkoppespind, kurerte ringorm med fastende spyt, satte bort vorter med en uldtraad eller med stjaalet flæsk, læste over buldne fingre og bygkorn paa øiet, men hvad hun læste, fik vi ikke vite, og hun »forbød« hvepsene, naar hun syltet, men de kom nu ind i kjøkkenet like fuldt. Sa den boken glæder jeg mig meget til. Jeg kan ikke skjønne, at der ikke skal være mere interesse for folkeminder i Danmark. Her har jo ingen enkelt mand utført et verk af det omfang som Deres. Johannes Skars samlinger fra Setesdalen er jo et herlig verk, men det er fra en enkelt dal, det kan De vel ikke læse, for

det er jo en meget vanskelig dialekt, som hindre selv mange norske i at tilegne sig denne skat af det pragtfuldeste sagnstof, og der er Storakers samlinger som tildels endda henligger utrykt, men saavidt jeg kan dømme er det som foreligger trykt tildels ordnet systematisk i likhet med Deres verk. Men her hos os er interessen for disse ting i tiltagende og tilgangen for unge kræfter, som vil bearbejde stoffet, vokser fra aar til aar. Personlig kjender jeg ikke saa mange af disse, men konservator Berge ved Skiens museum kjender De sagtens personlig eller pr. korrespondanse - han talte netop om Dem, og vi saa sammen i Deres bøker, da han og hans kone i aar besøkte mig. Nu haaber jeg, at De ikke blir kjed av dette mit lange vidtløftige brev, men det er saa morsomt at ha lov til at henvende mig virkelig til Dem selv. Ja, jeg skulde ønske at jeg kunde faa lov til at opsøke Dem i Deres hjem og bringe Dem min personlige tak.

Deres hengivne og ærbødige
Sigrid Undset

Worsøe slægten

Den ældst kendte af Sigrid Undsets nordjyske slægt var borger i Aalborg Laurids Sørensen Rytter, der må betragtes som Worsøe-slægtens stamfader. Han er formentlig født i 1640-erne og var skipper i Aalborg. Hans dødsdag er ukendt, men der afholdtes skifte efter ham den 22. august 1694 i hans hjem i Slotsgade i Aalborg. Hans skib en liden galiot, brændt 5½ læster (11 tons) ved skiftet befinder sig i Aalborg.
Han blev ca. 1672 gift med Maren Christensdatter. Familiens hus var beliggende på Slotsgades vestside »næst sønden for velædle og velvise borgmester Hermann Werchmesters lejevaaning og næst norden op til velagte Søren Baggers iboende ejendom«. Foruden et i 1684 dødt barn havde ægteparret tre sønner og to døtre. Den næstældste af børneflokken var Søren Lauridsen (Larsen), f. ca. 1673 - undertiden også kaldet Søren Larsen Testrup. Som ældste søn er han opkaldt efter farfaderen »Søren«. Den første sikre meddelelse vi har om ham er, at han i 1694 tjener i Skanderborg hos regimentsskriver Gyberg. Fra 1696-1702 er han fuldmægtig hos regimentsskriver Lauritz Detlevsen Møller, hvis datter Johanne han senere ægter. Efter Regimentsskriver Møllers død kom Søren Larsen igen hos Gyberg på Skanderborg Ladegård 1703-04, hvorefter han afbrød sin løbebane indenfor forvaltning af ryttergodset. Søren Larsen synes o. 1703 at være en holden mand, idet han har kunnet låne penge ud på rente. 1705-09 var han forvalter på grevskabet Løvenholm og fra ca. 1711-21 forpagter på det under grevskabet hørende Sødringholm.

Tiden på Sødringholm kunne have været lykkelig, men et uafgjort mellemværende vedrørende godsets administration har hvilet som en skyggen over familien.
Søren Larsens virksomhed som pengeudlåner viser med al tydelighed, at man ikke skal tage hans beklagelser over sine økonomiske forhold alt for højtideligt, men det psykiske pres har sikkert slidt på ham.
Da forpagtningstiden i 1721 udløb, og Søren Larsen ikke følte sig rask, forlader han Sødringholm og slår sig ned i sin barndomsby Aalborg. Han var da 48 år. I 1722 køber han gården Toruphede i Rold, men sælger den kort efter. Ved auktionen efter Michael Mogensen Fog den 27. juli 1722 køber han Vorsøe i Horsens fjor for 2495 rdl.
Tiden her blev kun kort, idet han døde året efter og blev begravet 17. september 1723 på Søvind kirkegård.
Enken Johanne Larsdatter Møller fik tilladelse til at sidde i uskiftet bo, men også hun bukkede snart under for sygdom og døde fem måneder senere 1724 og begravedes under gulvet i Søvind kirke, den 14. februar.
Tilbage stod otte børn, hvoraf den ældste var seksten år, den yngste to. Den femten årige Marie måtte bestyre husholdningen og passe sine små søskende, indtil disse blev fordelt hos deres formyndere og øen blev solgt.
Det var altså en begrænset tid familien havde ophold på øen Vorsø, men det blev denne korte tid, der gav familien navnet Worsøe, idet børnene, der blev anbragt hos deres formyndere trindt omkring, er blevet kaldt børnene fra Vorsø eller Vorsøbørnene og så senere har valgt at bruge dette fælles navn Worsøe.
Det fyldige skifte viser, at hjemmet ikke har været uden betydelige midler. Af børnene er det kun brødrene Laurids Søren-

sen Worsøe og Wilhelm Adolph Worsøe, der i dag har efterkommere med navnet Worsøe levende.

Laurids Sørensen Worsøe

er født 18. oktober 1711, cand. theol. 1734, 1736 interimspræst i Trige og Ølsted hos provst Christopher Bøgh, sognepræst for Blegind og Hornung 1739-80, fra 1763 tillige provst i Hjelmslev herred, gift 8. november 1736 med Ide Margrethe Bøgh, datter af provst Christopher Bøgh.

Hans stærke personlighed blev af egnens befolkning tolket, som han havde magt over »Den Onde« selv. I de mangfoldige sagn, der er opskrevet om hans overnaturlige gerninger, optræder han under navnet »Slanterlavst«. I Evald Tang Kristensens samlinger kan man finde over en snes af disse sagn gengivet. Også i »Østjydsk Hjemstavn« 1943, s. 20 findes et sådant godt fortalt sagn.

Wilhelm Adolph Worsøe

er født 1718 på Sødringholm, student privat, undervist af Ludvig Holberg, 1737 og cand. theol. 1739. Kateket i Sandefjord (Norge) 1739, kapellan til Borum og Lyngby 1745, sognepræst til Nautrup, Sæby og Vile 1748, sognepræst til Skive og Resen 1750, provst til Hindborg herred 1759, stiftprovst og sognepræst til Viborg Domkirke 1766, konstitueret biskop sst. 1768-70. Død 1781 i Viborg.

Gift i Sandefjord 1744 med præsten Peter Flors steddatter Bolette Birgitte Kemmler, f. ca. 1720 i Gislev, d. 27. juli 1791 i København. De havde sammen 11 børn.

Af børnene var Peter Flor Worsøe den ældste, f. 1745 i Blegind, døbt 22. august, cand. theol., forvalter på Larvik jern-

værk, senere måske glasværk, gift 10. marts 1776 med Dorthea Kirstene Bisgaard fra Larvik, f. ca. 1741 i Larvik, d. efter 1801.
Søsteren *Claudiane Magdalene Worsøe* er født 1749 i Nautrup, d. 1810. Gift med magister Christian Nissen i Laastrup (1742-1808).
Sognepræst i Laastrup - Skals 1777-1802.

Peter Flors søn *Wilhelm Adolph Worsøe (den yngre)* er født 1776 i Gjerpen i Norge, døbt s.a. 12. marts, d. i Kalundborg 17. maj 1856.
Han blev imidlertid ikke opdraget sammen med sine søskende, men kom tidligt i huset hos den barnløse faster Claudiane Magdalene Worsøe, der var gift med magister Christian Nissen, f. 1742 i København, og som var blevet præst i Låstrup-Skals 1777. I den gamle præstegaard voksede nu Wilhelm Adolph op, og hans fremtidige bane lå på forhånd klar. Han blev student fra Viborg Katedralskole 1793, cand. theol. 29. april 1798, blev 1. aug. 1800 personlig kapellan i Brorstrup-Ravnkilde-Haverslev, sognepræst i Laastrup-Skals 5. februar 1802, i Brejninge-Bjergsted 5. november 1828 til sin død 1830, gift 2. april 1802 i Gedsted med Leopoldine Charlotte Winther, f. 1780, døbt 27. april, død 17. maj 1856 i Kalundborg.

I ægteskabet var der 6 sønner og 6 døtre.
Den yngste datter *Clara Petrea Severine Worsøe*, f. 17. august 1826 i Laastrup, viet 16. juni 1854 i Kalundborg til Peter Andreas Gyth, f. 17. august 1818 i Bregninge. Clara Petrea død i Kalundborg 24. dec. 1867. Peter Andreas Gyth død 21. marts 1910 i Kalundborg.

Datteren Anna Charlotte Gyth f. 30 maj 1855 i Kalundborg, d. 23. august 1939 i Oslo. Gift 29. juli 1881 med arkæologen Ingvald Undset, f. i Trondhjem, d. 3 dec. 1893 i Oslo.
Datteren *Sigrid Undset*, f. 20. maj 1882 i Kalundborg, d. 10 juni 1949 i Lillehammer, g. 29. juni 1912 med kunstmaler Anders Castus Svarstad, f. 22. maj 1869 i Ringerike, d. 22. aug. 1943.
Ægteskabet opløst 1925.

Litteratur: Wilhelm Adolph Worsøes Slægtsbog ved Hans H. Worsøe og Henning Aarup. Aabenraa 1965, med anetavle for Sigrid Undset ved Carl Langholz. Heri fyldig kildefortegnelse.

SIGRID UNDSETS DANSKE SLÆGT

Et brev fra Sigrid Undset
til Evald Tang Kristensen

Udsendt af
Johs. E. Tang Kristensen
som en nytårspublikation
og en hilsen i anledning af
85-års fødselsdagen
den 27. december 1991

Bogen er trykt på:
Cosmoprint

Smudsomslag:
Antik-cover

Skrift:
Times

Tilrettelægning:
John Ingerslev Nedergaard

Tryk:
Schmidts Bogtryk/Offset AS
Nørresundby

ISBN 87-983974-0-0